

[H. F. Ulrichsen.]

Hær og det tyske Militærapparats officielle Størrelse staar i skrigende Modsætning til denne meget stærke Udvikling af det tyske Budget. Den gør det endnu mere, hvis man sammenligner Tallene fra før Krigen med Tallene nu fra 1927—28, og jeg forstaar derfor meget vel Berettigelsen af de Udtalelser, der fremkom fra Briand i Sommer i Genève. Jeg synes, at disse Tal saavel som de Oplysninger, der Gang paa Gang er fremkommet fra forskellig Side, i allerhøjeste Grad bestyrker Rigtigheden af de Anskuelser der for ganske faa Aar siden blev gjort gældende i en lille Brochure af en Mand, som jeg regner for en af de betydeligste Militærpolitikere og strategiske Begavelser her i Landet, nuværende Direktør i Forenede danske Motorejere, Kyhl.

Efter min Mening maa det afgørende være, om de Lande, som spiller nogen Rolle i Europa, er aandeligt indstillet paa en Afrustning, og hvis man nu f. Eks. tager det Land, hvis Militærbudget jeg nævnte sidst, Tyskland, og spørger, om Tyskland i dette Øjeblik er aandeligt afrustet og militært afrustet, saa synes jeg i hvert Fald ikke, at Svaret kan blive Ja. En Del af de ærede Medlemmer i dette Ting deltog i Slutningen af denne Sommer i en interparlamentarisk Kongres i Berlin, og hvor vi kom hen i de Dage, var der nogle meget store Opslag, nogle agitatoriske Plakater, der bar store Overskrifter: Wozu ein Panzerkreuzer? med andre Ord, en Agitation imod den Panzerkrydser, som de socialdemokratiske Regeringsmedlemmer i Tyskland har stillet sig saa vaklende til, snart mere eller mindre er gaaet med til, snart er gaaet imod. Bygningen af denne Panzerkrydser er i hvert Fald lidt af et Udtryk for det, jeg sagde før, at Tyskland hverken er afrustet militært eller aandeligt. Jeg skal nævne en anden Ting; jeg skal nævne den Tale, Poincaré holdt i Luneville i 1927, hvori han kom med nogle Bemærkninger i Anledning af, at Tyskerne vilde døbe et nyt Krigsskib med et Navn, der i allerhøjeste Grad maatte være udfordrende overfor franske Følelser, nemlig „Elsass“. Den tyske Hær, der jo ved Versaillestraktaten er indskrænket til 100 000 Mand, er efter Versaillestraktatens Bestemmelser delt i 7 Divisioner, men det er oplyst, at disse 7 Divisioner er fordelt i Tyskland paa en saadan Maade, at man vil være i Stand til, hvis Forholdene skulde gøre det nødvendigt, at udvikle dem til 21, idet der i den Del af Tyskland, som er tilbage af det gamle Førkrigstyskland, i sin Tid var 20

og 21 er saa ganske lille, det vil med andre Ord være muligt rent administrativt forholdsvist hurtigt at udvikle de 7 Divisioner til 21, saaledes at hver Division kommer til at svare til et gammelt Armékorpsdistrikt. Vedrørende Tysklands moralske Afrustning skal jeg i øvrigt henvise bl. a. til den meget stærke Kampagne, der Gang paa Gang føres i Tyskland imod Grænserne mod Øst, f. Eks. til de Udtalelser, Vicekansler Herghit kom med i 1927 om Grænseflytningen, og de Bestræbelser, der officielt, halvofficielt og paa anden Maade stadig gøres for at holde Uro om Spørgsmaalet mod Øst, f. Eks. den Pressekongres i Danzig i 1927, i hvilken man ønskede at implicere danske Presse mænd. Ogsaa herhjemme har hele denne Agitation givet sig meget tydelige Udslag. Man kan se disse Udslag i den danske Presse, naar f. Eks. et rent polsk Land betegnes som „den polske Korridor“, idet man derved forsøger paa at bibringe den danske Offentlighed den Opfattelse, at den paagældende Landstrækning ikke er af polsk Nationalitet, men at det er rent kunstigt, den er føjet til den polske Stat. Man forstaar under saadanne Forhold, at Frankrig væbner sig, at Frankrig f. Eks. har opført en Række nye Befæstninger, og man forstaar Vedtagelsen af den for moderne Krigsførelse overordentlig interessante Lov, som gaar ud paa at organisere den samlede franske Nation i Tilfælde af Krig. Man forstaar, at Belgien har vedtaget og er ved at opføre en hel Række Værker, vistnok en 30—40 Befæstningsværker, langs Grænsen.

Dette var nogle Bemærkninger om den moralske og militære Afrustning i det saakaldte „afrustede“ Tyskland, men de Forhold, jeg her har paapeget for Tysklands Vedkommende, gør sig gældende i en hel Række Stater i Europa. Jeg skal igen med et Par Ord gaa tilbage til den interparlamentariske Kongres, som flere Medlemmer af dette Ting deltog i i Berlin i Aar. Der var efter min Opfattelse det karakteristiske, at saa længe man i Almindelighed talte om Nedrustning, om Fred og om Fordragelighed, saa blev der applauderet, saa var Folk overordentlig glade, og saa var der Enstemmighed for alle Resolutionerne, men i samme Nu, man gik over til at drøfte de specielle Problemer, de praktiske Spørgsmaal der, hvor Interesserne var forskellige, var det fuldstændig ude med al den Harmoni, med al den Glæde og med alt det Bifald, og man saa tværtimod den ene Gang efter den anden de skarpeste Sammenstød mellem de Folk, der havde modsatte Interesser. Jeg skal nævne —